



Станислав ПЕТКОВСКИ

АПСОЛУТЕН РОМАНТИЧЕН КАНДИДАТ ЗА ЕУ

Dојде 9 ноември, тој славен ден во историјата на Македонија т.е. Бившата Југословенска Република Македонија, во која ние станавме земја-кандидат за Европската унија. Сите се среќни, сепак тоа е успех за нас и за нашата европска ориентација, но... постои едно "но", кое во вакви моменти, колку и да изгледа како да е во функција на опозицијата, сепак не е политика. Се надвисува "НО", или "АМА", или "МЕГУТОА", поради фактот дека ние сè повеќе не-квалитетно и сè посиромашно живееме, а тоа не е политика. Не е "политика" ако ние претерано, или еуфорично не се радуваме дека сме земја-кандидат, бидејќи сепак тоа е само... ЗБОР.

ЗБОР и... можности, кои лебдат во воздух и кои, пак, повторно и повторно, зависат од нас. Но, дали од сите нас? Колку ние како "НАС" сме одговорни за натамошниот тек на настаните? Дали доколку сме вклучени само еднаш во 4 години, каде што корективот јавност е само во функција на ДЕКОРАЦИЈА и најпосле доказ дека (повторно) сепак имаме демократија.

Така, во славеничка атмосфера и полни со достоинство дека сме кандидат земја за прием во Европската унија, полни со оптимизам, некако незгодно е сега да не се радуваме и сите да викаме: "БРАВОООО! БРАВООООО!"

Ваквата нарачана Еуфорија, ме потсети на еуфоријата кога САД ни го признаа името, неколку дена пред референдумот. Референдумот пропадна, на референдумот излегоа само 450.000 Македонци, колку што во тој момент ги имаше во државата, а останатите славеници (од името) останаа дома, добивме територијална прераспределба која натаму ќе се покаже лоша за македонскиот

народ, но затоа сите беа среќни... поради името.

Сега повторно имаме славеничка клима, повторно поради името, но овој пат поради ДОДАВКАТА - кандидат. Ми се чини дека токму она што се случува со нас на ниво на администрација, договори, асоцијации и слично е нормална и сосема природна деловна работа за една влада, држава и институциите во неа. Најпосле, и поради тоа имаме држава и институции. Инаку, замислете кога сите за своите деловни активности би не известувале и барале да се радуваме и да го славиме тоа од типот: Десеттиот прелет на авионот на некоја наша компанија над Атлантикот (па, на пилотот тоа и му е работа), успешен извоз на некоја наша фабрика во други држави (па, тоа и е работа), успешно асфалтиран пат од 58 км од село "Н" до село "М"- па, нормално е во XXI век да се асфалтираат патиштата.

Така, ние како кандидат држава за во Европа, ќе извините што ја нарушувам славеничката атмосфера, но да потсетам дека, според нашиот Завод за статистика и Светска банка, имаме 22 процента (нерамковни) луѓе кои се сиромашни, каде што дури сега е дефиниран и коефициентот, или ако сакате критериумот по кој некој се именува (повторно) за СИРОМАШЕН. Иако и ова е име за состојбата на луѓето, ќе се согласите дека, доколку го добиете ова име, значително ќе се изнамачите со него, мислам на животот. Така, ако државава има 22 процента апсолутно сиромашни во ваквата славеничка атмосфера, значи имаме 22 процента апсолутни кандидати за Европа, кои нема ниту да почувствуваат кога ќе почнат преговорите и нема ниту да дознаат дали нивната држава е во Европа. Но, бидејќи ние имињата и насловите си ги прифаќаме како фак-

тички успеси и храна, тогаш и натаму можеме слободно да си бидеме ОПТИМИСТИ.

Можеме и натаму на нашите деца од второ одделение да им ја препорачуваме за лектира книгата за "ВОЛШЕБНИТЕ БАЛКАНСКИ ПРИКАЗНИ" и нивните пораки. Во таа книга, како пораки за нашите деца, секоја втора приказна во заднината има смрт, убиство, завист и неуспех.

Така, ако можам некоја книга да ја препорачам како детски "хорор", дефинитивно тоа е таа книга, чија генерална порака би била: БИДИТЕ СРЕЌНИ ШТО СТЕ ЖИВИ! Така, ако ова им било цел на рецензорите, и таа книга да биде лектира и им била на ум, тогаш ја оствариле целта. Цел, со ваков и сличен пристап, да се радуваме на животот и на сказните, бајките и имињата, за разлика од порано на Балканот каде што било речиси одвратно, според оваа книга. Таму, нашите деца не учат за соработка, за животот, за убавините, за доблеста. Таму учат за несреќи, за смрт - вистински "семинар" за влијанието на губитничкиот балкански менталитет.

За жал, не можам да се радувам. За жал, името кандидат не можам да го третирам како "значаен историски момент", бидејќи тоа не е победа, туку е само администрација. За жал, не можам, во недостаток на вистински успеси и победи, да се препуштам на виртуелноста и на семантиката.

На крај, се чудам како успеавме едно државче од 2 милиона луѓе, бројност како еден поголем светски град, да го раслоиме до таа мерка да 22 проценти се така апсолутно сиромашни, за да сега се само апсолутни европски кандидати.